

- uznanie, iż wnoszący odwołanie nie zostali wezwani przez państwo członkowskie sprawozdawcę i EFSA do przedłożenia dodatkowych danych w celu uzupełnienia dokumentacji, zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 451/2000⁽³⁾;
- uznanie, że Komisja prawidłowo prowadziła postępowanie przewidziane w decyzji Rady 1999/468⁽⁴⁾ oraz że nie naruszyła ona art. 5 tej decyzji; oraz
- uznanie, że Komisja nie dokonała oceny trifluraliny pod kątem kryteriów wykraczających poza zakres dyrektywy 91/414 z wykroczeniem poza obowiązujące ramy prawne i że w związku z tym nie działała *ultra vires*.

Z powyższych względów zdaniem wnoszących odwołanie należy uchylić wyrok Sądu w sprawie T-475/07 oraz stwierdzić nieważność decyzji Komisji 2007/629/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 230, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 55, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 s. 23.

Odwołanie wniesione w dniu 24 listopada 2011 r. przez Regione Puglia od postanowienia Sądu (pierwsza izba) z dnia 14 września 2011 r. w sprawie T-84/10 Regione Puglia przeciwko Komisji

(Sprawa C-586/11 P)

(2012/C 25/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Regione Puglia (przedstawiciele: F. Brunelli i A. Aloia, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 14 września 2011 r. doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 15 września 2011 r. w którym stwierdzono niedopuszczalność skargi w sprawie T-84/10;
- rozważenie sprawy co do istoty i w rezultacie stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 10350 z dnia 22 grudnia 2009 r., potwierdzając ważność i skuteczność wyłącznie art. 4, odnoszącej się do „cofnięcia zawieszenia płatności pośrednich z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego dotyczących programu będącego przedmiotem decyzji”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie podnosi wystąpienie uchybienia proceduralnego przed sądem pierwszej instancji, powodującego powstanie szkody po stronie

wnoszącego odwołanie, obejmującego pominięcie procedury ustnej zgodnie z art. 114 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

W drugiej kolejności twierdzi on, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe, po pierwsze, dokonując błędnej wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾, w związku z art. 4 ust. 2 i 3 TFUE i art. 5 ust.3 TFUE, oraz, po drugie, przedstawiając niedostateczne uzasadnienie przyjętego rozstrzygnięcia z naruszeniem art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-289/09 Omnicare, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Astellas Pharma GmbH, wniesione w dniu 24 listopada 2011 r. przez Omnicare, Inc.

(Sprawa C-587/11 P)

(2012/C 25/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Omnicare, Inc. (przedstawiciel: M. Edenborough QC)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Astellas Pharma GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia zaskarżonego wyroku. Ponadto żąda zasądzenia kosztów postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut, mianowicie błędne zastosowanie przez Sąd art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 r.⁽¹⁾ („nowe rozporządzenie”). Niniejsza sprawa dotyczy sprzeciwu wniesionego przez Astellas Pharma GmbH (dawniej Yamanouchi Pharma GmbH) („wnoszący sprzeciw”) na podstawie należącego do wnoszącego sprzeciw zarejestrowanego w Niemczech znaku towarowego nr 394 01 348 oraz podnoszonego istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94⁽²⁾ („stare rozporządzenie”) (które jest jednak identyczne ze stosownymi częściami nowego rozporządzenia). Ponieważ wcześniejszy znak towarowy został zarejestrowany wcześniej niż pięć lat przed złożeniem sprzeciwu, konieczne było udowodnienie przez wnoszącego sprzeciw, że znak towarowy był rzeczywiście używany, tak aby na znak ten można było się powołać w charakterze podstawy sprzeciwu.